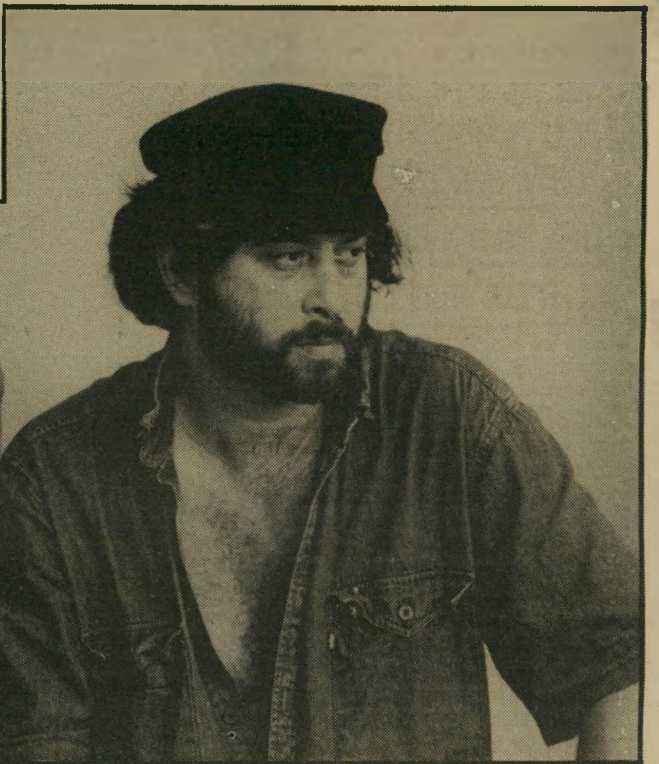

עצמו הפך לקוסם עיתונותי-הערב המופיעה בבוקר.
 (8) מאז, אדם-ברוך-רוזנבלום הוא העונש הצהוב של התרבות המקומית/מקומנית/מגאוינית שלנו. הצבוע (רבע בצברית-ערבית) של אמנות-יש ראל, מיילל מישפטים במידבר הריק, מגבב מילים למציאות דימיונית, ומעל הכל — נוון מנבלות.
 (9) אשר ליחיאל שמי. לפנינו פסל פיני-בינוני, חסר-שיניים כאמן, חסר דימיון חופשי כאדם יוצר, ומעל הכל — חסר חוש לחומר, חוש שבלעדיו אין מייסטר אמיתי. הברזל שלו מת-נדנד כפה ברוח, לעולם חסר את העובי הנכון. הברגים מוכרגים על גבי הלוחות שלו כאילו היו קישוטים של מוסגרת פלאסטיק זולה. כוליהעץ מופיעים בעבודותיו כאילתורים קליריים, תחת לחוות מישקל-שכנגד או קונטר-פונקט לכרזל. המוצר המוגמר חסר אותה איכות שרק היא מסוגלת להתלקח בניצוץ של משורר, באותו משהו מיטאפיסי, עליטיבעי כביכול, ההופך ערימת-חומר למעשה-אמנות. עבודות הבטון שלו מסורבלות, נדרשות וכלי-כך עייפות כבר בהגיחן לאור העולם! לא פשוטות, לא מופי-שטות, כי אם פשטניות. במבט מרחוק, אתה לפעמים אומר לעצמך: לא רע, די

שמי עם יצחק טבנקין, הישמר מהרובשנית הזאת!

מבקר אדם ברוך

שלחתי לו מיכתב חתום בצואה...

רוטה, יהודי מתוסכל בעל עיני חוירה זקנה ורעה (כמאמר ג'יימס ג'ויס), התופר בחוט צהוב גס כותנות-פסים לאנשי-שלומו (ואני פה כותנת של חג לו תופרת) — אלתרמן, משורר העבט).

תומרקין מפסל את הלית ישורון לך חניד לדרדק המחנשא והנס...

לרחף הרחק וגבוה מעל למרומיו של שמי: זהו אדם ברוך רוזנבלום, פרח-השושן. בהשוואה אליו גם טבנקין, הלית ושעיה ריבלין ודומיהם אינם אלא ירחים בלבד, ירחים או כוכבי-לכת, פעם הולכים ופעם באים. וכל

(14) בעד כל הון שבעולם לא הייתי מסכים שפייר רסטאני (מבקר אמנות צרפתי), למשל, יכתוב בספר עלי ועל עבודתי את כל האמת על דני קרוון, למשל!
 (15) מקוריותו המפוקפקת של האל-

„מיהו בעצם אדם ברוך זה? לשעבר גרובי, מדפקו, בור חומרני, איפכא-מסתברא של קלישאות ונוסחות...“

השאר, כאמור, הם החושך שעל פני המים. ובסיכום: בעיני אלכום זה הוא כספר-מתכונים לבישול צנון: מעט מתכונים, הרבה שיהוקים, הרבה צנון ולא-מעט ריח רע בסופו של דבר. וכל זה על גבי נייר כרומו מבריק, כותרות באותיות „רויד לבן“, צילומי-צבע מורפסים בהרבה יותר מדי כחול, והרבה-הרבה שחור-לבן. ממש כמסיבת-חורף של החברה הטובים עם שרל'ה שרון על הרשא בקיבוץ כברי.

בום יחיאל שמי: פיסול חילוני מתמצית בכך שאינו מבהיר את דרך פיסולו של שמי באופן אמנותי, טכני, מיקצועי ו/או בהקשר לתולדות-האמנות בכלל ובישראל בפרט. לעומת זאת, הוא מנסה לטנף ולהשחיר הכל. הסיימה שלו היא: „מעל הכל — תמיד-בסדר שמי: Shemi Shemi Ueber Alles.“ כל השאר — סופרים, משוררים, אמנים — בגדו, איכזבו, לא עמדו בצפיפות. הכל אנטי-שמי! רק כוכב צהוב אחר מורשה כאן